

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้ คือ การทดลองเพื่อศึกษาพัฒนาการของวากยสัมพันธ์และมโนสัมพันธ์ในการเรียนคำโยงคู่ และเพื่อศึกษาพัฒนาการในการโยงสัมพันธ์คำกับคำที่เราในแบบวากยสัมพันธ์และมโนสัมพันธ์

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๓๐ คน เป็นชาย ๑๕ คน หญิง ๑๕ คน กลุ่มตัวอย่างอีก ๒ กลุ่ม เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ จำนวน ๓๐ คน เป็นชาย ๑๕ คน หญิง ๑๕ คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๓๐ คน เป็นชาย ๑๕ คน หญิง ๑๕ คน ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ชั้น เป็นนักเรียนในปีการศึกษา ๒๕๑๖ การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มจากบัญชีรายนามนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. เครื่องแบบบันทึกเสียงคำโยงคู่ทั้ง ๑๖ คู่
๒. กระดาษเฉลยคำตอบในการเรียนคำโยงคู่ทั้ง ๑๖ คู่

การดำเนินงานวิจัย

ผู้ทำการทดลองทำการทดลองกับผู้รับการทดลองทีละคนในห้องที่เงียบสงบมีฉลิดจากสิ่งรบกวนภายนอก ให้ผู้รับการทดลองฟังคำอธิบายแล้วจึงให้ทำการโยงสัมพันธ์ค่ากับค่าที่เราและเขียนคำโยงคู่ทั้ง ๑๖ คู่จากเทปบันทึกเสียง ผู้ทำการทดลองจดบันทึกผลในกระดาษเฉลยคำตอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในด้านการโยงสัมพันธ์ค่ากับค่าที่เรา

ผู้ทำการทดลองนำคะแนนที่ได้จากจำนวนค่าที่ผู้รับการทดลองโยงสัมพันธ์ค่ากับค่าที่เราในแบบวากยสัมพันธ์และมโนสัมพันธ์มารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยของจำนวนค่าที่ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ชั้นโยงสัมพันธ์ค่ากับค่าที่เราในทั้ง ๒ แบบ จากนั้นก็วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แล้วจึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนย่อย (Test on simple main effects) เพื่อดูว่าผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้นแตกต่างกันในถันตัวแปรแบบวากยสัมพันธ์หรือมโนสัมพันธ์ ต่อจากนั้นก็นำผลจากตัวแปรที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติไปทดสอบแนวโน้ม (Test for Trend)

ในด้านการเรียนคำโยงคู่แบบวากยสัมพันธ์และมโนสัมพันธ์

ผู้ทำการทดลองทำการสำรวจจำนวนครั้งที่ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ชั้นในการเรียนคำโยงคู่ทั้ง ๑๖ คู่นี้ ได้สำรวจจากเกณฑ์การทดลองที่ทิ้งไว้ ๑๕ ครั้ง นำมาหาค่าเฉลี่ย และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (Analysis of Variance - one way analysis) เพื่อดูว่าทั้ง ๓ ชั้น มีความแตกต่างกันในจำนวนครั้งที่ใช้ในการเรียนคำโยงคู่ทั้ง ๑๖ คู่ อย่างมีนัยสำคัญในทางสถิติหรือไม่

หลังจากนั้นผู้ทำการทดลองได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่ผู้รับการทดลองใช้ในการเรียนคำโยงคู่แบบวากยสัมพันธ์ทั้ง ๔ คู่ และมโนสัมพันธ์ทั้ง ๔ คู่ ได้ครบ

ครั้งแรก นำมารวมกันเพื่อหาค่าเฉลี่ยแล้วจึงวิเคราะห์ความแปรปรวน (Two - ways Analysis of Variance - Repeated Measures on one factor)

เพื่อทดสอบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แล้วจึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลย่อย (Test on simple main effects) เพื่อดูว่าผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้นแตกต่างกันในกันตัวแปรแบบวากยสัมพันธ์หรือมโนสัมพันธ์ ต่อจากนั้นก็นำผลจากตัวแปรที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติไปทดสอบแนวโน้ม (Test for Trend)

นอกจากนี้ผู้ทำการทดลองยังได้รวบรวมจำนวนคำโยงดูแบบวากยสัมพันธ์และมโนสัมพันธ์ที่ผู้รับการทดลองทำไ้ถูกในเกณฑ์การทดลอง ๑๕ ครั้ง มารวมกันเพื่อหาค่าเฉลี่ยแล้วจึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Two - ways Analysis of Variance - Repeated measures on one factor) เพื่อทดสอบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แล้วทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลย่อย (Test on simple main effects) เพื่อดูว่าผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้นแตกต่างกันในตัวแปรแบบวากยสัมพันธ์หรือมโนสัมพันธ์ ต่อจากนั้นก็นำผลจากตัวแปรที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติไปทดสอบแนวโน้ม (Test for Trend)

ผลการวิจัย

ในการทดลองเรื่องพัฒนาการของวากยสัมพันธ์และมโนสัมพันธ์ในการเรียนคำโยง ดู ปรากฏผลการวิจัยดังนี้คือ

๑. ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในการโยงสัมพันธ์คำกับคำที่เราในแบบวากยสัมพันธ์ กล่าวคือจากผลที่ได้การโยงสัมพันธ์คำกับคำที่เราในแบบวากยสัมพันธ์ไม่ได้คล่องตามวัยที่เพิ่มขึ้นของผู้รับการทดลองจึงคัดค้านกับสมมติฐานข้อที่ ๑ ที่ตั้งไว้

๒. ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในการโยงสัมพันธ์คำกับคำที่เราในแบบมโนสัมพันธ์ กล่าวคือในการโยงสัมพันธ์คำกับคำที่เราในแบบมโนสัมพันธ์จะเพิ่มขึ้นตามวัยที่เพิ่มขึ้นของผู้รับการทดลองจึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ ๒ ที่ตั้งไว้

๓. ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้น มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในจำนวนครั้งที่ใช้ในการเรียนคำโยงคู่ทั้ง ๑๖ คู่ได้สำเร็จ

๔. ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในการเรียนคำโยงคู่แบบวากยสัมพันธ์ ทั้งนี้เนื่องจากจำนวนครั้งที่ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้น ใช้ในการเรียนคำโยงคู่แบบวากยสัมพันธ์ทั้ง ๔ คู่ ได้ครบเป็นครั้งแรก ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกจากนี้จำนวนคำโยงคู่แบบวากยสัมพันธ์ที่ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้นทำได้ถูกก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ผลดังกล่าวจึงเป็นการคัดค้านสมมติฐานข้อที่ ๓

๕. ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในการเรียนคำโยงคู่แบบมนโสมสัมพันธ์ ทั้งนี้เนื่องจากจำนวนครั้งที่ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้นใช้ในการเรียนคำโยงคู่แบบมนโสมสัมพันธ์ทั้ง ๔ คู่ นั้นได้ครบครั้งแรกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ นอกจากนี้จำนวนคำโยงคู่แบบมนโสมสัมพันธ์ที่ผู้รับการทดลองทั้ง ๓ ระดับชั้นทำได้ถูกนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ จากการทดลองพบว่า การเรียนคำโยงคู่แบบมนโสมสัมพันธ์นั้นจะเรียนได้เร็วขึ้นตามวัยที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียน ผลดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๔

ข้อเสนอแนะ

๑. ควรไต่ถามการวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางคำศัพท์ โดยใช้วิธีการโยงสัมพันธ์คำกับคำที่เราคุยเด็กในระดับต่าง ๆ เพื่อดูว่าการโยงสัมพันธ์คำของเด็กวัยต่าง ๆ มีลักษณะเป็นวากยสัมพันธ์หรือมนโสมสัมพันธ์ในวัยใดมากที่สุด โดยที่คำที่ใช้เราอาจเป็นคำชนิดอื่น ๆ บ้าง เช่น คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ คำกริยา ฯลฯ และในการให้โยงสัมพันธ์คำไม่กำหนดว่าจะต้องเป็นคำ ๒ พยางค์ เช่น การทดลองครั้งนี้ ควรให้ผู้รับการทดลองตอบสนองคำต่าง ๆ ที่นึกได้เมื่อเห็นคำที่เราภายในกำหนดคำให้ นำผลจากการตอบสนองมาเปรียบเทียบพัฒนาการทางการใช้ภาษาเพื่อจะได้ทราบว่า ความหมายของคำหนึ่ง ๆ นั้นมีความหมายมากน้อยเพียงไรในวัยต่าง ๆ โดยดูจากปริมาณของจำนวนคำที่ตอบสนอง นอกจากนี้ยังสามารถศึกษาได้ควยว่าในวัยต่าง ๆ นั้นมีความถี่ในการตอบสนองคำแบบวากยสัมพันธ์หรือมนโสมสัมพันธ์ เป็นอย่างไร

๒. ควรได้ทำการศึกษาพัฒนาการทางค่านวากยสัมพันธ์นี้อีกโดยการชี้เด็กเล็กๆ ในระดับชั้นอนุบาลจนถึงวัยผู้ใหญ่ เพราะอาจจะเห็นผลได้เด่นชัดยิ่งขึ้นกว่าการทดลองใน ครั้งนี้ จะได้ทราบว่าในการโยงสัมพันธ์ค่านวากยสัมพันธ์นี้เป็นสิ่งที่คงที่หรืออย่างไร

๓. ควรได้นำตัวแปรอื่น ๆ มาศึกษาเกี่ยวกับการเรียนคำโยงคู่แบบวากยสัมพันธ์และมโนสัมพันธ์ นอกจากจะใช้อายุและระดับชั้นแล้ว อาจใช้ระดับสติปัญญา สัมฤทธิผลในการเรียนวิชาภาษาไทย เศษ ฯลฯ

๔. อาจทำการศึกษาคำโยงคู่โดยจัดทำคู่เป็นคำประเภทต่าง ๆ เช่น คำนาม-คำนาม คำกริยา-คำกริยา คำคุณศัพท์-คำคุณศัพท์ ฯลฯ และทำการทดลองเปรียบเทียบกับผู้เรียนวัยต่าง ๆ เพื่อจะศึกษาว่าผู้เรียนในวัยใดสามารถเรียนคำโยงคู่ในแบบใดได้เร็ว

๕. ควรได้ทำการศึกษาพัฒนาการในค่านวากยสัมพันธ์และมโนสัมพันธ์ โดยใช้วิธีการอื่น ๆ นอกไปจากการโยงสัมพันธ์ค่าและการเรียนคำโยงคู่ เพื่อจะได้นำผลมาเปรียบเทียบกับการวิจัยครั้งนี้ และอาจช่วยทำให้ได้รับความรู้ในเรื่องนี้กว้างขวางขึ้นอีก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย